

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus, tudósító
Budapest

Tudósítás

2017. január 25-én, a Vigadó könyvtárában három költőre emlékezünk

- **Arany János 200 évvel ezelőtt született ,**
- **Ady Endre 140 éve született és**
- **Kassák Lajos 130 évvel ezelőtt született**

Mindhármuk költészete, művészete örök érték, örökérvényű a 21. században.

A **2017-es esztendő**t valójában **Arany János** neve fémjelzi a kerek évfordulóval.

A költészetről így vall:

“Mi a tűzhely rideg háznak,
Mi a fészek kis madárnak,
Mi a harmat szomjú gyepre,
Mi a balzsam égő sebre,
Mi a lámpa sötét éjben,
Mi az árnyék forró délben...
S mire nincs szó, nincsen képzet,
Az vagy nekem, oh, költészet!”

A Versünnep Alapítvány 2017-ben ismét fesztivált rendez, felhívja a figyelmet a magyar nyelvű irodalmi alkotásokra és azok népszerűsítésére, a művészi versmondásra, mely összekapcsol minden magyar anyanyelvű embert, téren és időn át Arany, Ady és Kassák műveivel.

A fesztivál célja kapunyitás más lehetőségek felé, mert szükség van a jó dalszövegre, a jó versre vagy az abból készült színműre. A versmondás megmérettetés is, az értékek népszerűsítési folyamatában. Törekedni kell arra, hogy, - mint régen tették az írástudók, amikor a “szent iratokat” kutatták,- a diákok megtalálják, megtanulják, hogy a költészet központi célja nagy, jövőbe mutató lehetőség. A költészet Magyarország arcképe az emberiség életében.

Legyen ez tanulság: Egy nap vagy ezer esztendő nem múlhat el zene és költészet nélkül.

A magyar költészet láthatatlan palota.

Arany, Ady, Kassák egymás kezét fogják, szellemi erőt, erkölcsi megmaradásba vetett hitet adnak, ezért az Arany János emlékévé, a Bicentenáriumi örömteli évforduló. Most összejönnek élők és holtak, egymásba kapaszkodva továbbadják az örökséget.

A vers hat a fizikumra, a versben megfogalmazódik a Haza fogalma, az a jó, hogy a Kárpát medencében lehet versenyezni.

A rendezvény 12 év óta létező esemény, hiánypótló szerepet tölt be hazai és határon túli szellemi kulturális értékek megőrzésében, mint egy mozgalom, és folyamatosan épül és épít. A gyászos 2004-es esztendő után irányvonalat mutat, hogy itt lehet magyarul énekelni, imádkozni, tudatosan felvállalva a sorsot és kultúrát.

Szerb Antal készített egy Budapesti kalauzt, melyben a Margitszigetre csábítja a külföldi utazót. ” *Itt ült Arany, itt írta kapcsolos könyvébe az Őszikéket, a mulandósággal szembe szállva* “.

Arany költészete annyira gazdag, hogy nyelvi gazdagsága a világirodalom egyik legnagyobb csodája, különösen a műfordításai élvezhetők napjainkban is a színházakban, a Shakespeare darabokban, - a Szent Iván éji álom is az ő remekműve.

Ady a folytatás. eleven lángoló szellemű a mai napig, **Kassák** pedig szimbolikusan kapaszkodik Arany költészetébe.

A sajtótájékoztatón **Fábry Zoltán népművész** kérdések helyett hozzászólt **Kodály gondolataival**:

“Olyan a népköltészet, mint a hegyi patak, melynek medrében nagy kőszikla gurul, s útját csak annak megkerülésével folytatja, előtte csak továbbdagad, s látszólag nem is dagad... azt a sziklát medréből félregördíti. A szabad folyás fejlődését semmi se gátolja többé. Köznevelésünkben ez a tudományos művészi nevelés legyen politikánk legfőbb teendője.”

A Versünnep döntője a Nemzeti Színházban lesz Budapesten.

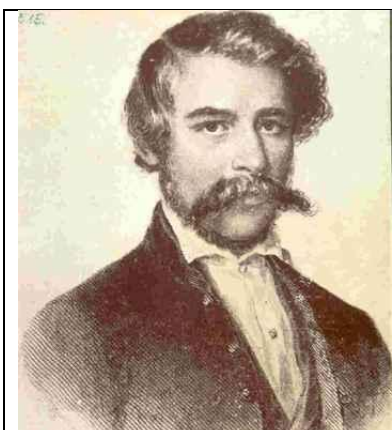
A díj egy bronz korong, melyet két kézfej szívalakba foglal, a fa talapzatba beégetett, bevészt írói, költői nevek olvashatók: Ady, Petőfi, Kosztolányi, Balassi, Csokonai Vitéz, Babits, Berzsenyi, Juhász Gyula, Madách, Tompa, Nemes Nagy Ágnes. Kölcsey, Weöres, Vörösmarty, Kisfaludi, Szilágyi Domokos, Tóth Árpád, Fazekas Mihály, Radnóti, Szabó Lőrinc, Pilinszky, Juhász Ferenc és még mások....

De jó, hogy ilyen sokan voltak és örökre megmaradnak nekünk verseikben, írásaikban.

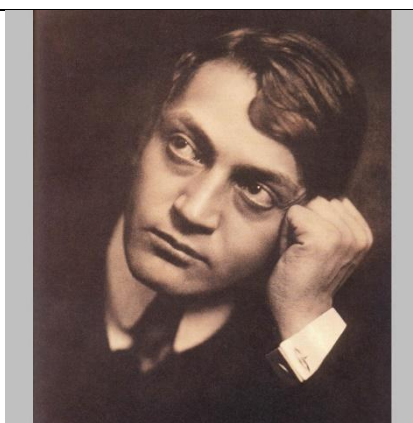
Óvónőként szívesen emlékezem vissza azokra az alkalmakra, amikor a családról beszélgettünk a gyerekekkel, s mire “elballagtak” az óvodából, az életükben és szüleik életében történtek változások. Az idilli hangulatú Családi kör, azaz ” *Este van, este van, ki-ki nyugalomba....* ” versrészletét értették a hatévesek. Vershallgatás közben figyeltem arcukat, ahogy egy régi távoli világba tekintettek be. Hol van már az az idő, amikor “*bent a gazdaasszony elszűri a tejet, s kérő kisfiának enged inni egyet..*” vagy a családfő az asztalnál “*egy-egy szárnyat-combot ad a kicsinyeknek*”? Igen, ez meseszerű... Szükség van ilyen, látszólag eltűnt világ megidézésére. Rajzaikban azok a motívumok jelentek meg, melyek fontosak voltak számukra: *az eperfa lombja, ballag egy cica is, bogarászni restell.., zúg az éji bogár, nekimegy a falnak..*

De jó, hogy játék -móka -kacagás számukra egy ilyen versrészlet. Kétszáz évvel ezelőtti nyelvi emlék a 21. században!

Kívánom, hogy mindig legyen óvodapedagógus, aki mer visszanyúlni klasszikus költőhöz és felmutat-vershallgatás közben- magyar nyelvi kuriózumot, különös értéket.

Arany János

Ady Endre

Kassák Lajos